Уже за мною голубині сестри,
кигичучи, мов сон, витають;
як море все на віщім перехресті,
та все спливає в сиву тайну.

Чого це незриданні зграї кружать
без сонця до мого чола?
Нас доля — як не стали ще подружжя —
вже океаном розвела…

Вже досвітом на глибині відчаю,
де риза пориває вічно;
о, рідне серце! як я дожидаю,
й чаїні втішення навіщо?

Бо тільки сонце з крови перекаже
проз океан — мою біду,
де білокрилля хмару й хвилю в’яже,
де я до тебе не прийду…

де в персні неба ясність янголина,
де левами вода веде, —
вітання в руки сонця перелине
зеленим димом доцвіте.

Волошкове, навіки з грому візьме
все огняне, все молоде!
На божевілля вигляне, на грізне,
сіяння з келії святе.

І дзвони пісні, наче щастя, сняться,
в чаїнії вінки вквітають.
Хрещату щоглу, що в надсвіття знята,
виводять з вишивки і гаю.

І крильцями твої думки кохані
через розлуку синю кличуть —
вона на серці: дужім океані:
кричить нещастями на стрічу.

Стань, ясна ясочко і цвітко вишні,
бо спогади страждання будять,
бо океан, гірку біду надпивши,
мережку розрива на грудях.

Без тебе крушить гори з завірюхи,
кипить пожежею сідою.
Над клавішами підкидає руки,
щоб ти почула всю недолю.

І музиці, мов кров — живій, схлинатись
без тебе крізь огні свічані,
де розпал і несамовиття натиск,
як де на брамах бій мечами.

І день, мов дзеркало, розбито вдрузки,
ні променя твого немає,
І вже ніде пташиної галузки
блакитна щирість не гойдає.

Лиш сонце привіталося крізь скорбі,
черпнуло з вихору в долоню.
За чайками шепочуть хвилі добрі
без тебе в глибину холодну.

Бо незабудками відкриє радість, леле!
твоя над берегами тучі,
і, як на празник до ікон, простеле,
турбуючись, грезет кипучий.

Дихання бризного безперестанку,
грудьми, як скрипку, жду давно.
Від хвилі шепоти навкруг не втануть;
що люба кличе на вино.

Як трепет океану, вся спромога
пісенна — від грудей, що з горя
вже кров’ю милого життя до Бога
при всіх трояндах проговорять.

І на вуста нам свіжість несказанна,
бо квіткою в крові не сохне;
але голубить кораблі кохання,
зустрівши сизокриле сонце.

Це все — не гріх, трояндне від любови,
сама пелюстками священна.
І лиш її роса жива оновить
людське благання і прощення.

Крізь них і спомини в вінках чаїних
бринять, як океанські квіти,
о, рідне серце! — все при тій святині,
де я з тобою міг радіти.